

Starterna var mitt huvudproblem. Jag kunde inte få ändan ur och komma iväg. Jag fick åka fort och ta risker. Jag gjorde inget annat än att köra omkull. Jag var 20 år gammal och tampades med de bästa. Hålla igen, det visste man inte vad det var. I England fick jag namnet the Ironman.

Jag är 57 år och har bott i Målilla hela livet.

Det är sån djävla uppladdning inför något som bara håller på i 60 sekunder. Jag stängde in mig i verkstaden, plockade isär cykel och motor. När jag kom till banan var det ingen som hade något bättre eller som såg bättre ut. Samtidigt var man i fysiskt trim. Man är lite nervös, lite spänd. Den optimala tillfredsställelsen när du gjort en omkörning ingen trodde du skulle göra.

En historia från England: Jag hade vunnit heatet. Åkte ut på banan utan hjälm för att ta emot priset. Skulle stila mig och reste cykeln på bakhjulet, men cykeln slår över och jag slår i. Förlorar medvetandet. De bär in mig i depån. Brorsan ringde efter ambulans. Samtidigt kvicknade jag till, promotorn sätter mig på cykeln och får ut mig på banan. Nästa heat. Brorsan tar en kniv ur verktygslådan och håller mot promotorns hals; "Klarar han sig inte, skär jag halsen av dig". Jag kör heatet och vinner. Efteråt vet jag inte vad jag gjort. Sen tuppar jag av igen och vaknar först efter 24 timmar.

Även en lekman ser vem som vågar ta risker. Vågar man sig inte in i leken, vinner man inte. Man är så inställd på att göra sitt jobb att man inte tänker på att det kan gå illa. Jag hade mycket ont. Vissa skador påverkar körningen. Andra spelar inte någon roll. De sitter bara i huvudet. Vissa lägen gjorde det så ont att det inte fungerade. Vid SM-kvalet i Malmö 1976 slog jag axeln och det gjorde fruktansvärt ont. Mekanikern föreslog att vi skulle ta en brandsläckare med kolsyresnö och spruta på. Smärtan försvann och jag kände mig som Hulken när jag körde ut på banan. Jag ledde med en raksträcka när det var ett varv kvar. Då small det till. Axeln var av. Det vara bara att rulla av banan.

Jag var lagkapten för Dackarna. Det var en djävla press att bo i Målilla och köra för Målilla. Tappade man en poäng, var folk på en; Är du sjuk? Var det fel på motorn? Det skylls för mycket på maskinerna. Man är människa, ibland går det bara inte bra.

När jag åkte till England, var jag kanske borta två månader. När jag kom hem, hade min fru bytt bil, eller köpt ett hus. Jag var aldrig pappa, tänkte bara på mig själv.

Tommy Johansson, 57. VD Team Tejbrant, Hultsfred.
SM-guld 73, Par-SM-guld 71, 73. Lag-SM-guld 71.